

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Asan/6/2019
Identifikačné číslo spisu: 1016200927
Dátum vydania rozhodnutia: 17.12.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Trenčan
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1016200927.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Minister spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská komora exekútorov, Disciplinárna komisia, Odvolací disciplinárny senát, so sídlom Šustekova 49, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. ODK 6/2015 zo dňa 26. novembra 2015, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti právoplatnému uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/130/2016-16 z 01. augusta 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

I.

Konanie na krajskom súde

1. Napadnutým uznesením Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) podľa § 98 ods. 1 písm. e/ Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) odmietol žalobu žalobcu ako podanú zjavne neoprávnenou osobou z dôvodu, že žalobca nemá žalobnú legitimáciu v zmysle § 178 ods. 1 SSP na podanie predmetnej žaloby, pre absenciu ukrátenia na jeho subjektívnych právach. Podanou žalobou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Odvolacieho disciplinárneho senátu Disciplinárneho senátu Slovenskej komory exekútorov č. ODK 6/2015 z 26.11.2015, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Disciplinárneho senátu Disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov č. DK 9/2010 z 18.10.2010, ktorým bolo zastavené disciplinárne konanie proti disciplinárne obvinenému súdному exekútorovi S.. W. T..

2. Krajský súd napadnuté uznesenie odôvodnil tým, že aktívna procesná legitimácia žalobcu, ako procesná podmienka v zmysle § 178 ods. 1 SSP, ktorá robí procesný subjekt osobou oprávnenou na podanie žaloby, v sebe zahŕňa kumulatívne dva predpoklady, a to postavenie účastníka v administratívnom konaní, ktoré bolo zavŕšené vydaním rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej

správy, za súčasného splnenia ďalšieho predpokladu - ukrátenia žalobcu na jeho subjektívnych právach, spojené s vydaním napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy. Podľa krajského súdu žalobca bol účastníkom administratívneho konania, ktorého začatie sám inicioval podaním disciplinárneho návrhu voči súdnemu exekútorovi, keďže v zmysle § 223 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) bol orgánom oprávneným na podanie takéhoto návrhu. V rámci uvedeného administratívneho konania žalobca realizoval svoje verejno-mocenské oprávnenie. V uskutočnenom disciplinárnom konaní vydané rozhodnutie sa nemôže týkať subjektívnych práv fyzickej osoby ministra spravodlivosti, ktoré by vychádzali z konkrétneho právneho predpisu, ovplyvňovali by jeho právnu pozíciu, alebo by zasiahli do jeho právnej sféry alebo spôsobili zmenu jeho právneho postavenia.

II.

Kasačná sťažnosť žalobcu

3. Proti uzneseniu krajského súdu podal v zákonnej lehote žalobca kasačnú sťažnosť, v ktorej navrhol, aby kasačný súd zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Tvrdil, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP) a že jeho podanie bolo nezákonne odmietnuté (§ 440 ods. 1 písm. j/ SSP). V sťažnostných bodoch s poukazom na § 228 ods. 5 a 6 Exekučného poriadku namietal, že nakoľko sa rozhodnutie disciplinárneho senátu doručuje účastníkom konania, teda aj navrhovateľovi, ktorým môže byť aj minister spravodlivosti, vyplýva z toho, že minister spravodlivosti je na podanie správnej žaloby oprávnený.

4. Sťažovateľ poukázal na ustanovenie § 177 ods. 2 SSP, ktoré umožňuje podať správnu žalobu prokurátorovi a iným osobitným zákonom oprávneným subjektom aj v prípadoch, ak nedošlo k porušeniu subjektívnych práv. V tejto súvislosti poukázal na § 228 ods. 6 Exekučného poriadku v znení do 31.10.2013, ktorý umožňoval podať účastníkom disciplinárneho konania správnu žalobu, z čoho je podľa sťažovateľa zrejmé, že boli naplnené podmienky aplikácie ustanovenia § 177 ods. 2 SSP (požiadavka subjektu na to oprávneného zákonom), a teda sťažovateľ ako minister spravodlivosti bol oprávnený prostredníctvom správnej žaloby žiadať preskúmanie zákonnosti disciplinárneho rozhodnutia. Sťažovateľ mal zároveň za to, že v prípade, ak osobu aktívne legitimovanú na podanie správnej žaloby označí osobitný predpis podľa § 177 ods. 2 SSP, tak v súlade so zásadou *lex specialis derogat legi generali* sa na daný subjekt už neuplatňujú ďalšie podmienky procesnej aktívnej legitimácie stanovené v ustanovení § 178 ods. 1 SSP (účastník pôvodného konania a ukrátenie na subjektívnych právach). Prezentovaný výklad sťažovateľa podporuje podľa jeho názoru aj členenie a usporiadanie jednotlivých zákonných ustanovení, kedy ustanovenie o zákonom splnomocnenom subjekte na podanie správnej žaloby (§ 177 ods. 2 SSP) hierarchicky predchádza všeobecným ustanoveniam o žalobnej legitimácii (§ 178 ods. 1 SSP). Vzhľadom k uvedenému mal podľa sťažovateľa súd konať s ministrom spravodlivosti ako so žalobcom, bez skúmania ďalších podmienok konania vo vzťahu k aktívnej žalobnej legitimácii.

5. Aj keď podľa prezentovaného názoru sťažovateľa v prejednávanej veci nebolo potrebné preukazovať porušenie alebo ohrozenie subjektívnych práv, sťažovateľ tiež vyjadril presvedčenie, že minister spravodlivosti v postavení účastníka konania v disciplinárnom konaní je aj napriek výkonu svojich verejno-mocenských oprávnení nositeľom subjektívnych práv a povinností. Podľa právnej teórie subjektívne právo je objektívnym právom garantovaná možnosť subjektom práva konať v právnom vzťahu určitým spôsobom. Objektívne právo tak subjektom dáva možnosť realizovať svoje právom uznané záujmy podľa vlastnej vôle a v nevyhnutnom prípade ich právne presadiť. Ak Exekučný poriadok umožňuje podať ministrovi spravodlivosti disciplinárny návrh, je nutné považovať túto možnosť za výkon jeho subjektívneho práva reprezentujúceho právom chránený záujem na riadnom výkone funkcie exekútora. Znamená to, že ak zákon dáva ministrovi spravodlivosti právo disciplinárnej iniciatívy, tak tomuto právu zodpovedá aj náležitá ochrana a možnosť jej uplatnenia v právnom štáte, čo je priamo garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

6. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti argumentoval aj tým, že minister spravodlivosti vystupuje v disciplinárnom konaní ako jeden z účastníkov konania a s disciplinárne obvineným nie je vo vzťahu nadriadenosti prípadne podriadenosti, a preto by mal mať k dispozícii aj rovnaké procesné prostriedky obrany a ochrany. Podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa všeobecné ustanovenia predpisov trestného práva aplikujú aj na prípady tzv. správneho trestania (konanie o správnom delikte, disciplinárne konania pred správnym orgánom a. i.). V tom prípade má aj minister spravodlivosti ako účastník konania pred disciplinárnym senátom svoje subjektívne práva ako napr. právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania, odôvodnenie rozhodnutia. V prípade, ak rozhodnutie disciplinárneho senátu trpí vadami, napr. ak odôvodnenie rozhodnutia disciplinárneho senátu je nejasné a nezrozumiteľné, nedáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom disciplinárneho konania, opäť je možné hovoriť o porušení subjektívnych práv účastníka disciplinárneho konania.

7. Sťažovateľ poukázal aj na judikatúrny posun, keď súd doposiaľ neuplatňoval preukazovanie porušenia subjektívnych práv zo strany sťažovateľa. Napadnuté uznesenie tak podľa sťažovateľa vybočuje z doterajšej rozhodovacej praxe súdu, čo preukazujú rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/36/2016-38 z 05.10.2017 a č. k. 5S/121/16-19 z 05.09.2017, kedy Krajský súd v Bratislave konal a rozhodol o žalobe ministra spravodlivosti o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia v obdobných právnych veciach. Tiež poukázal na aktuálnu rozhodovaciu činnosť Krajského súdu v Banskej Bystrici ako kauzálnu príslušného súdu podľa ustanovenia § 228d ods. 8 Exekučného poriadku, ktorý na základe žaloby sťažovateľa rozhodnutím č. k. 24S/46/2018-35 dňa 31.07.2018 zrušil rozhodnutie disciplinárneho senátu komory a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Tvrdil, že rozdielne právne posúdenie v obdobných veciach nemožno považovať za ústavne konformné.

8. Žalovaný v písomnom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že považuje uznesenie správneho súdu za vecne správne, a preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

III.

Právne názory kasačného súdu

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“ alebo „kasačný súd“) ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu v rozsahu dôvodov uvedených v kasačnej sťažnosti (§ 440 ods. 1, 2 SSP) a dospel k záveru, že podaná kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

10. Najvyšší súd prostredníctvom svojej rozhodovacej činnosti už riešil spory týkajúce sa určenia aktívnej vecnej legitímácie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky ako žalobcu vo veciach disciplinárneho konania proti súdnemu exekútorovi, resp. notárovi (napr. v konaniach sp. zn. 1Sžk/43/2018; 1Sžk/36/2018; 8Asan/27/2018; 10Sžk/52/2018; 10Sžk/53/2018; 5Sžk/24/2018; 6Asan/13/2018; 10Asan/34/2018; 3Asan/1/2019; 3Asan/10/2019; 3Asan/17/2019).

Podľa § 464 ods. 2 SSP, ak kasačný súd rozhoduje o kasačnej sťažnosti v obdobnej veci, ktorá už bola aspoň v piatich prípadoch predmetom konania pred kasačným súdom na základe skoršej kasačnej sťažnosti podanej tým istým sťažovateľom, môže v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázať už len na svoje skoršie rozhodnutia, a ak sa v celom rozsahu stotožňuje s ich odôvodnením, ďalšie dôvody už nemusí uvádzať.

11. Kasačný súd sa aj v tejto veci stotožňuje s právnym názorom vysloveným Najvyšším súdom v skutkovo a právne obdobných veciach toho istého sťažovateľa, a to, že nositeľom subjektívnych práv v zmysle § 177 ods. 1 SSP v spojení s § 2 ods. 1 SSP je konkrétna fyzická alebo právnická osoba a nie funkcia ministra spravodlivosti pri výkone dohľadu, a že navrhovateľ disciplinárneho konania nie je takýmto rozhodnutím orgánu verejnej správy dotknutý na svojich právach. Ďalšie podrobné relevantné úvahy sú obsahom odôvodnenia citovaných rozhodnutí.

12. V súlade s týmto si kasačný súd osvojil záver, že napadnuté uznesenie krajského súdu bolo vydané v

súlade so zákonom, nebol dôvod na jeho zrušenie alebo zmenu a kasačnú sťažnosť je potrebné ako nedôvodnú zamietnuť v zmysle § 461 SSP.

13. O trovách kasačného konania rozhodol podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s ustanoveniami § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 SSP a contrario tak, že žalobcovi nepriznal náhradu trov kasačného konania z dôvodu neúspechu v kasačnom konaní a žalovanému nárok na náhradu trov konania zo zákona nevyplýva.

14. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok n i e j e prípustný.